

**Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 29 iunie 2010 —
Comisia Europeană/Marele Ducat al Luxemburgului**

(Cauza C-526/08) ⁽¹⁾

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Admisibilitate — Non bis in idem — Autoritate de lucru judecat — Articolele 226 CE și 228 CE — Articolul 29 din Regulamentul de procedură — Limbă de procedură — Directiva 91/676/CEE — Protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole — Incompatibilitate a măsurilor naționale cu reglementările privind perioadele, condițiile și tehnicile de împrăștiere a fertilizanților — Capacitate minimă de stocare a gunoiului de grajd — Interzicerea împrăștierei pe solurile foarte abrupte — Tehnici care permit o împrăștiere uniformă și eficientă a îngrășămintelor)

(2010/C 234/14)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: S. Pardo Quintillán, N. von Lingen și B. Smulders, agenți)

Pârât: Marele Ducat al Luxemburgului (reprezentanți: C. Schiltz, agent, P. Kinsch, avocat)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Neadoptarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma în mod complet și corect articolelor 4 și 5, coroborate cu Anexa II A(1) și cu Anexa III 1(1), Anexa II A(5) și cu Anexa III 1(2), Anexa II A(2) și cu Anexa II A(6) la Directiva 91/676/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1991 privind protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole (JO L 375, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 81) — Modulurile, condițiile și perioadele de împrăștiere a îngrășămintelor — Capacitatea minimă de stocare a gunoiului de grajd — Interzicerea împrăștierei pe solurile foarte abrupte — Tehnici care permit o împrăștiere uniformă și eficientă a îngrășămintelor

Dispozitivul

1. Prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolelor 4 și 5 din Directiva 91/676/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1991 privind protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole coroborate cu punctul A subpunctele 1, 2, 5 și 6 al anexei II, precum și cu punctul 1 subpunctele 1 și 2 al anexei III la această directivă, Marele Ducat al Luxemburgului nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul directivei menționate.

2. Obligă Marele Ducat al Luxemburgului la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 44, 21.2.2009.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 8 iulie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Hoge Raad der Nederlanden — Țările de Jos) — Portakabin Limited, Portakabin B.V./Primakabin B.V.

(Cauza C-558/08) ⁽¹⁾

[Mărci — Publicitate pe internet plecând de la cuvinte-cheie („keyword advertising”) — Directiva 89/104/CEE — Articolele 5-7 — Afișarea unor anunțuri plecând de la un cuvânt-cheie identic cu o marcă — Afișarea unor anunțuri plecând de la cuvinte-cheie ce reproduc o marcă cu „mici erori” — Publicitate pentru produse de ocazie — Produse fabricate și introduse în comerț de titularul mărcii — Epuizarea dreptului conferit de marcă — Aplicarea unor etichete care poartă numele revânzătorului și suprimarea celor care poartă marca — Publicitate plecând de la marca unei alte persoane, pentru produse de ocazie care includ, pe lângă produse fabricate de titularul mărcii, produse care au o altă proveniență]

(2010/C 234/15)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Portakabin Limited, Portakabin B.V.

Pârâtă: Primakabin B.V.

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Interpretarea articolului 5 alineatul (1) litera (a), a articolului 5, a articolului 6 alineatul (1) literele (b) și (c) și a articolului 7 din Prima directivă a Consiliului de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92) — Dreptul titularului unei mărci de a se opune utilizării ilicite a mărcii sale — Utilizare — Noțiune — Utilizarea mărcii ca termen de căutare în scopul realizării unei căutări pe internet a produselor mărcii menționate cu ajutorul unui motor de căutare — Afișarea unui link către pagina de internet a unui distribuitor al produselor mărcii

Dispozitivul

1. Articolul 5 alineatul (1) din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci, astfel cum a fost modificată prin Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992, trebuie interpretat în sensul că titularul unei mărci este îndreptățit să interzică unei persoane care publică un anunț ca, plecând de la un cuvânt-cheie identic sau similar cu marca menționată pe care această persoană l-a selecționat fără consimțământul titularului respectiv în cadrul unui serviciu de referențiere pe internet, să facă publicitate pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care marca este înregistrată, atunci când publicitatea în cauză nu permite sau permite numai cu dificultate utilizatorului de internet mediu să își dea seama dacă produsele sau serviciile vizate în anunț provin de la titularul mărcii sau de la o întreprindere legată din punct de vedere economic de acesta sau dacă, dimpotrivă, provin de la un terț.

2. Articolul 6 din Directiva 89/104, astfel cum a fost modificată prin Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992, trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care utilizarea de către persoane care publică anunțuri a unor semne identice sau similare cu anumite mărci drept cuvinte-cheie în cadrul unui serviciu de referențiere pe internet poate fi interzisă în temeiul articolului 5 din directiva menționată, aceste persoane care publică anunțuri nu pot, de regulă, să invoce excepția prevăzută la acest articol 6 alineatul (1) pentru a eluda o asemenea interdicție. Cu toate acestea, revine instanței de trimitere obligația de a verifica, având în vedere împrejurările specifice cauzei, dacă nu există în mod real nicio utilizare în sensul articolului 6 alineatul (1) care să poată fi considerată ca îndeplinind condiția privind conformitatea cu practicile loiale în domeniul industrial sau comercial.

3. Articolul 7 din Directiva 89/104, astfel cum a fost modificată prin Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992, trebuie interpretat în sensul că titularul unei mărci nu este îndreptățit să interzică unei persoane care publică un anunț ca, plecând de la un semn identic sau similar cu marca menționată pe care această persoană l-a selecționat fără consimțământul titularului respectiv drept cuvânt-cheie în cadrul unui serviciu de referențiere pe internet, să facă publicitate pentru revânzarea unor produse fabricate de acest titular și introduse inițial pe piață pe teritoriul Spațiului Economic European de acesta sau cu consimțământul său, cu excepția situației în care există un motiv justificat, în sensul alineatului (2) al articolului menționat, pentru ca titularul să se opună acestei revânzări, precum o utilizare a semnului respectiv care lasă impresia că există o legătură economică între revânzător și titularul mărcii sau o utilizare care aduce o atingere serioasă renumelui mărcii.

4. Instanța națională, căreia îi revine obligația de a aprecia dacă există sau nu există un astfel de motiv justificat în cauza cu care este sesizată:

unor termeni care indică faptul că produsele în cauză fac obiectul unei revânzări, precum „uzat” sau „de ocazie”, că anunțul lasă impresia că există o legătură economică între revânzător și titularul mărcii sau aduce o atingere serioasă renumelui acesteia;

— este obligată să constate că există un asemenea motiv justificat atunci când revânzătorul a suprimat, fără consimțământul titularului mărcii pe care o utilizează în cadrul publicității pentru propriile activități de revânzare, mențiunea acestei mărci de pe produse fabricate și introduse în comerț de respectivul titular și a înlocuit această mențiune printr-o etichetă care poartă numele revânzătorului și care disimulează astfel marca menționată și

— este obligată să considere că nu se poate interzice unui revânzător specializat în vânzarea de produse de ocazie care poartă o marcă a altei persoane utilizarea acestei mărci pentru a aduce la cunoștința publicului activitățile sale de revânzare care includ, pe lângă vânzarea de produse de ocazie care poartă marca menționată, și vânzarea altor produse de ocazie, cu excepția situației în care revânzarea acestor alte produse nu riscă, prin volumul, prezentarea sau calitatea sa slabă, să diminueze în mod grav imaginea pe care titularul a reușit să o creeze pentru marca sa.

(¹) JO C 55, 7.3.2009.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 1 iulie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Corte suprema di cassazione — Italia) — Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate/Paolo Speranza

(Cauza C-35/09) (¹)

[Taxe indirecte — Taxă pe majorarea de capital social — Articolul 4 alineatul (1) litera (c) din Directiva 69/335/CEE — Reglementare națională care impune înregistrarea actului de majorare a capitalului social al unei societăți — Obligarea la plată în solidar a societății beneficiare și a notarului — Lipsa aportului efectiv de capital — Limitarea mijloacelor de probă]

(2010/C 234/16)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte suprema di cassazione

— nu poate constata, pe baza simplului fapt că o persoană care publică un anunț utilizează marca altei persoane cu adăugarea